

Kapitel 1

Mannen blåste in i Greystone med en septemberstorm. Det var åtminstone vad folk sa. Plötsligt stod han vid bardisken på The Maiden's Prayer och skrattade åt ägarens skämt, solbränd i ansiktet och med det vita håret så snaggat att han måste ha klippt sig samma dag. Det droppade om hans regnjacka och alla hans världsliga tillhörigheter var samlade i en sjömanssäck vid hans fötter. Det fanns inget som visade *hur* han hade kommit dit. Han hade inte kört själv. Det fanns ingen bil. Men på något sätt hade Jem Rosco, äventyrare, sjöman och legend, dykt upp mitt ibland dem.

Han sa att han hade hyrt ett av radhusen i längan uppe i backen bakom puben.

”Men jag var så fruktansvärt törstig, pojkar, så jag tittade in här på vägen.” Han blinkade.

Harry Carter, ägaren, kunde inte avgöra om mannen blinkade för att förmedla att han ljög, eller skämtade, eller om det var för att inkludera de andra gästerna i sin längtan efter ett glas. Även de, tycktes blinkningen säga, visste säkert hur det kändes att vara så fruktansvärt törstig att man inte ens ville lämna av sin tunga väska först.

Rosco drack två pints av den lokala, grumliga cidern, varefter han tog sjömanssäcken, som var stor nog att rymma ett barn, slängde upp den på ryggen och försvann.

Efter det kom han till puben varje kväll. Aldrig vid någon speciell tid. Han dök bara upp helt plötsligt, alltid med ett leende

på läpparna. Ibland stod han vid bardisken och babblade med Harry. Andra kvällar släntrade han runt i lokalen och slog sig ner vid något bord – hos småbarnsmammorna som hade sin återkommande pubkväll eller hos det äldre paret som satt vid brasan och spelade domino – likt en vrakspillra som spolats upp av tidvattnet. Han var alltid vänlig, alltid pratsam, men han avslöjade egentligen ingenting. När folk frågade om han hade flyttat till Greystone för gott eller om han var där på semester, log han och satte fingret för munnen för att visa att det var hemligt.

”Jag ska träffa någon. En väldigt speciell person, som kommer att dyka upp vilken dag som helst.”

Han drack aldrig mer än två glas och sedan gick han igen – ibland vinkade han lite snabbt till de övriga gästerna, andra gånger smög han bara iväg och de märkte plötsligt att han inte var kvar längre.

Alla visste vilket hus han hyrde. Det låg längst upp i radhuslängan, högst upp i backen, och ägdes av Gwen Gregorys far – Gwen var uppväxt på gården Ravenscroft och jobbade som städerska på puben. Huset hade utsikt över både byn och havet. Det fanns ingen anledning för folk att gå förbi där. Längre bort fanns bara resterna av det stembrott som var den ursprungliga anledningen till att byn existerade.

Men nu gick folk den svängen ändå, för att de var nyfikna. De ville gärna veta om Jem Roscos mystiska vän hade dykt upp än. Ibland såg de honom stå i fönstret på övervåningen och spana ut mot horisonten som om han hoppades sikta en båt. Även i stormigt väder skulle en skicklig seglare kunna driva in och lägga till vid kajen. Den smala viken skyddades av två svängda pirer, byggda på den tiden då stenen hade fraktats från byn på stora, platta pråmar. Folk sa att någon av hans galna äventyrskamrater säkert skulle dyka upp. Eller den där kvinnan som han väntade på. För de flesta bybor var övertygade om att det rörde sig om en kvinna.

Men en kväll några veckor efter att han hade kommit till byn, dök Jem Rosco inte upp på The Maiden's Prayer för sina vanliga två glas cider. Stammisarna noterade genast hans frånvaro. Snacket kom igång och folk spekulerade i om den där besökaren kanske hade dykt upp till slut. Kanske skulle Jem ta med sig främlingen till puben i morgon och de skulle äntligen få veta anledningen till allt hemlighetsmakeri.

Men Jem Rosco kom inte tillbaka. Byborna kände sig lurade. Han må ha varit en utböling, men för en tid hade han ingått i byns gemenskap. Han var en kändis som varit med i tv och vars resor – han hade vandrat längs Amazonas, ensamseglat i Söderhavet – de alla hade tagit del av. En del av hans berömmelse hade färgat av sig på dem. Det hade varit spännande, men nu var det slut med det.

Tills nästa dag, då kustbevakningen fick ett nödanrop från ett fiskefartyg som hamnat i svårigheter efter att ha sökt lä bakom udden Scully Head.

Då var det som om det spännande bara hade börjat.

Kapitel 2

Mary Ford väcktes av personsökaren. Hon tittade på klockan på nattduksbordet. Fem på morgonen. Hon hade satt upp sig som tillgänglig hos sjöräddningen eftersom hennes pappa sov över, så det fanns någon som kunde ta hand om barnen ifall det kom ett larm. Tiden höll på att rinna ut för den sortens äventyr. Snart skulle Arthur behöva vård på heltid och hon kunde inte förvänta sig att hennes pappa alltid skulle vara på plats. Så det var bäst att passa på medan hon hade chansen, hade hon tänkt. Hon kom ur sängen och klädde på sig nästan utan att tänka. Hon älskade det här. Spänningen under en uttryckning, kamratskapet och skratten tillsammans med killarna. Och hon var befälhavare nu. Efter nästan tre års utbildning var det hon som ledde insatserna. På en ort som Greystone hörde kvinnliga befälhavare inte till vanligheterna. Sammy Barton var stationsansvarig idag och han ogillade det mer än de flesta. Men Sammy kunde dra åt skogen.

Hon knackade på sin pappas dörr. Han var antagligen redan vaken. Sedan Marys mamma dog hade han haft svårt att sova. Mary såg ofta hur det lyste hos honom på småtimmarna, och då visste hon att han låg och scrollade på telefonen. Ibland stod radion på och hon hörde välmodulerade röster från BBC World Service natten lång. Hennes pappa sov över ganska ofta numera, för att hjälpa till med barnen, som han sa – Marys kille hade lämnat henne strax efter att Arthur föddes – men egentligen för att han tyckte att det var jobbigt att sitta ensam

i sitt hus i skogen utanför Morrisham. Det hade varit enklare när hennes mamma levde, till och med när hon låg på hospice. Då hade han haft en uppgift: att planera sina besök och tänka ut små överraskningar som kunde lysa upp tillvaron för hans fru. Nu levde han i sorg.

Men pappa *var* verkligen till stor hjälp. Sedan Arthur hade insjuknat i den fruktansvärda Jasper Linehams sjukdom hade hennes far blivit en viktig del av hushållet. Hon hade aldrig hört talas om JLS innan Arthur fick sin diagnos, men nu var det allt hon tänkte på. Den grymma sjukdomen nötte ner hennes son som tidvattnet eroderar en sandstensklippa. Emellanåt hade han en bra dag och hoppet blossade upp i henne, men det varade aldrig länge. Hon skulle inte våga lämna sonen med någon annan än sin pappa. Hon skulle till exempel aldrig ha stuckit ut med räddningsbåten nu om inte han hade varit där, och det var tack vare uttryckningarna som hon fick den frihet och spänning som hon så väl behövde.

Idag låg Alan Ford på sidan i sängen och tittade på telefonen. Kollade Facebook eller Twitter. Det sällskap som hennes mamma en gång skulle ha stått för fick han numera av vänner och gamla jobbarkompisar på sociala medier.

”Jag måste iväg.”

”Utryckning?”

Mary nickade.

”I den här stormen?” Hennes pappa försökte låta bli att visa sig orolig, men Mary visste vad han tänkte. Det var illa nog att förlora Claire. Han skulle inte stå ut med att förlora en dotter också.

”Det har mojnats lite. Hör du inte det? Vinden ska inte öka igen förrän om några timmar. Vi skulle inte få gå ut om prognosen var för dålig.” Hon tystnade. ”Jag måste gå nu. Isla har allt hon behöver till skolan i sitt rum, men jag är antagligen tillbaka till dess. Artie kan gå om han känner att han orkar.”

”Javisst. Det är klart. Iväg med dig nu.” Trots sin oro ville

Alan inte neka Mary den sortens äventyr som han hade upplevt under sitt liv.

Ute var det märkligt lugnt efter de senaste dagarnas oväder. En liten paus mellan fronterna från väster. Det skulle fortfarande vara rejäl sjögång, men vinden borde inte vara något problem. Snart skulle det ljusna; redan syntes ett grått sken på himlen över husen i öster. Det gick snabbare att gå till fots än att ta bilen, och Mary skyndade fram längs gatan, ner mot kajen, men utan att springa. Trottoaren var fortfarande hal av regnet och det sista hon ville var att bryta ett ben, vilket skulle hålla henne borta från båten i flera veckor. Hon älskade det här – att ge sig ut när alla andra låg och sov. Adrenalinet hade redan börjat pumpa och hon visste att hon utträttade något gott, att hon kanske skulle rädda livet på någon.

Sammy Barton var redan på plats när hon kom till sjöräddningsstationen, och nästan samtidigt dök en annan besättningsmedlem upp: Ollie Shebber, mekaniker på Greystones enda bilverkstad. Paul, som körde amfibietraktorn, satt redan i sin monstermaskin som skulle skjuta räddningsbåten över klapperstensstranden och ner i vattnet. Det var för grunt för att man skulle kunna använda en konventionell ramp, och traktorn hade kostat mer än båten att köpa in. Den fungerade även när den var nästan helt nedsänkt i vatten. I omklädningsrummet började hon dra på sig de plagg som hängde framme på hennes plats. Ett fodrat underställ för att hålla värmen och utanpå det en torrdräkt, som dock aldrig höll en helt torr när det var riktigt busväder. De övriga två besättningsmännen kom precis när hon var klar.

Sammy, som alltså var stationsansvarig, förmedlade den information som fanns.

”Kustbevakningen fick ett nödanrop på kanal sexton. En fiskebåt vid namn *Anna Louise*, med hemmahamn i Ilfracombe, hade sökt skydd på andra sidan Scully Head. Därefter bröts kontakten.”

”Finns det fler båtar i närheten?”

Barton skakade på huvudet. ”Ingen har besvarat anropet.”

Mary tog sin första hjälpen-väska med syrgasflaska och pump, och så steg de ombord. Mary förde befälet, men hon lät Ollie ta platsen längst fram vid rodret. Han var mindre erfaren, men hon föredrog att sitta strax bakom där hon kunde se radarn och ha kontroll över navigationen.

Deras Atlantic 85 var en solid ribbåt med vackra proportioner, klarorange till färgen. Hon hette *Lesley Alexander*, döpt efter kvinnan som hade testamenterat pengarna till inköpet. Dörren till båthuset öppnades och traktorn sköt båten och trailern över klapperstenen och ner i vattnet. Sedan drogs trailern undan och de var på väg. Vågorna som slog in mot stranden var lika höga som Mary hade förväntat sig, och båten krängde och studsade som under en åktur på tivoli. Hon hade aldrig lidit av sjösjuka men hon visste att det fanns folk som skulle ha kräpts bara av att titta på från land.

Det var grunt vid Scully Point och Mary befarade att *Anna Louise* kunde ha gått på grund mot klipporna. Tidvattnet var mycket starkt kring höstdagjämningen och vattenståndet hade varit som allra lägst klockan fyra på morgonen. När de kom upp i trettiofem knop ute på öppet vatten studsade *Lesley A* fram på dyningen. Här var båten exponerad för väder och vind och skummet slog in över fören och rakt i ansiktet på Mary, som skrattade. Det här var den bästa delen. Resten var viktigt, men det var det här som hade fått henne att bli frivillig sjöräddare.

Efter bara en kvart var de framme vid den angivna positionen. De saktade in när de rundade udden. Bakom sig hörde Mary hur männen mumlade en ramsa. De äldre besättningsmedlemmarna tyckte inte om vattnen kring Scully och formade tysta ord för att skydda sig från olyckor. Det var gammalt skrock som de egentligen inte trodde på, men de vågade inte ta risken att låta bli. De rabblade sin ramsa för säkerhets skull. Folket

i Greystone var religiösa av sig, men det hindrade dem inte från att tro på gamla sägner om skeppsvrak och drunkningar.

De hade strålkastarna påslagna men Mary såg inte till någon trållare, inte ens någon av de mindre båtar som fiskade krabba och hummer. Det slog henne att det kunde vara ett falsklarm – sådant hände ibland – men att det var osannolikt en dag som denna, och så här dags på dygnet. Berusade fiskare brukade ligga och sova klockan fem. Ollie hojtade till och pekade åt babord. Det var precis ljust nog för att det skulle gå att urskilja en liten, mörk skugga som rörde sig i takt med dyningen. Ingen fiskebåt utan en liten jolle eller tender, närmare land. Den hade inte kört upp på klipporna. Mary kände den här delen av kusten väl och kunde ha ritat sitt eget sjökort. Hon hade pluggat in sträckan under de många månader då hennes kvällsläsning enbart hade bestått av kartor. Jollen försvann bakom en våg, och sedan dök den upp igen. Men vågen förde den inte närmare land.

”Den ligger för ankar.” Mary gick igenom olika scenarier i huvudet. ”Varför i all världen har de ankrat här?”

Räddningsbåten saktade farten ytterligare och drev mot jollen. Det var inte förrän de var nästan framme vid den som mannen framför henne, som hade bättre överblick, plötsligt stelnade till och skrek:

”En nödställd. Vi har en nödställd.”

Strålkastaren lyste upp jollen och Mary vred på huvudet så att GoPro-kameran på hennes hjälm skulle fånga skeendet. Det låg en person i jollen, hopkrupen vid den rundade kanten. Hon mindes plötsligt Arthur som liten, i sin babykorg. Han hade alltid lyckats vända sig på sidan, till och med som spädbarn. Men Arthur hade haft pyjamas och en filt över sig, medan den här personen var naken. Huden lyste vit i det skarpa ljuset.

Nästan direkt visste hon vad hon skulle göra. Här gällde det att handla snabbt. Det var det här hon var utbildad för. Där hon satt var räddningsbåtens kant som lägst. När Ollie lät båten stöta emot jollen hoppade hon ner i den, höll balansen

när jollen gungade till och lyfte upp den nödställda i famnen. Han var inte så tung som hon hade trott. Hon höll honom lågt och rullade över honom till de övriga besättningsmedlemmarna som väntade på *Lesley A.* De lade honom på det andra sätet, som de hade lärt sig på övningarna, och Ollie höll om hans huvud. De svepte in honom i en nödfilt och Mary påbörjade hjärt-lungräddning.

Men samtidigt som hon räknade kompressionerna och andetagerna visste hon att det var lönlöst. De hade lärt sig att det var så här de skulle göra. *Såvida inte kroppen är förruttnad eller saknar huvud prövar ni med hjärt-lungräddning.* Läraren hade sagt detta med ett leende på läpparna och alla hade skrattat som om det var ett skämt. *Det är inte ert jobb att konstatera att livet har upphört.*

Men den här mannen var iskall och livlös, och armarna och benen var stela.

Seth bad via radion om att ytterligare en räddningsbåt skulle skickas ut, ifall *Anna Louise* fortfarande befann sig i närheten och behövde undsättas. Han sa till om att helikoptern skulle vara redo nu när det snart började ljusna. "Ska jag tillkalla ambulans också?"

"Nej", sa Mary. "Vi kommer att vara framme i Greystone långt innan ambulansen hinner dit. Vi behöver få dit en läkare som kan dödförklara honom, och polisen."

Ollie vände båten hemåt och vinden tog redan i. Det var minst styv kuling nu. De fick vara glada om de hann tillbaka innan tidvattnet försvårade för dem på stranden. För första gången tog hon en närmare titt på offrets ansikte, och det gick upp för henne att hon kände igen honom. Jem Rosco, nationalhjärte och en gång i tiden hennes idol.

Kapitel 3

Greystone väckte gamla minnen till liv för Matthew Venn. Det fanns en samlingslokal i byn där han hade varit på möten med sina föräldrar. Att komma till Greystone hade alltid varit roligt och han mindes den avlägsna, isolerade byn med värme. Brödrskapet hade haft ett starkt fäste där, och det hade varit fler barn på mötena än i Barnstaple. De hade gjort utflykter till stranden i Morrisham, haft picknickar och kvällsaktiviteter. Hans föräldrar hade varit mer avslappnade där och Matthew hade fått tillfälle att briljera, att visa upp sin bibelkunskap och sin tro. Han hade njutit av de äldre församlingsmedlemmarnas beundran.

”Vilken duktig liten kille!” sa de. Och Dorothy strålade.

Efter att han tappade tron och gifte sig med Jonathan hade han inte varit här igen. När de nu närmade sig byn kände han sig lite generad över den pojke han hade varit, men samtidigt var det intressant att återvända till en plats där han hade varit väldigt lycklig.

Greystone var inte en ort som drog till sig turister – här fanns inget som lockade, särskilt inte så här i slutet av september. Stranden var klippig och mellan klipporna var det bara klappersten. I skrevorna, som var svarta av blåsört, hittade man musselskal och långhalsar. Viken vette mot norr. De höga stupen reste sig brant och ogästvänligt och under en stor del av dagen fanns inget solljus. Puben serverade lokal cider, men erbjöd ingen mat att tala om. När ett hus var till salu dök det

på visningarna upp folk som letade efter sommarhus, men de köpte aldrig. Det här var inte det Devon de drömde om. Byn var fortfarande märkt av det jättelika stenbrottet som låg på kullen ovanför. Den kändes industriell, inte idyllisk. Verklig. Som brådmogen yngling hade Matthew uppskattat det.

Eftersom byn varken var vacker eller lockande hade lokalbefolkningen råd att bo kvar. Unga par stannade av nödtvång, eftersom det fanns billiga hus att hyra eller köpa. Det fanns bredband, så det gick att jobba på distans. Ett par småindustrier hade dykt upp – cidertillverkning, en keramikverkstad – och sysselsatte en handfull personer. En bit inåt land fanns bönder som ibland behövde tillfällig arbetskraft. Att pendla till Bideford gick med nöd och näppe. Byn hade en låg- och mellanstadieskola och för de äldre barnen fanns ett högstadium i Morrisham, åtta kilometer bort längs kusten. Det här var en ort där många människor var släkt och där man kände sina grannar; man behövde inte anstränga sig för att vara trevlig, och fiendskaper tilläts växa fritt.

Kommissarie Matthew Venn hade alltså en tydlig bild av Greystone. Han hade ofta hört sina föräldrar prata om byn. Under en period hade hans mamma velat flytta dit, men för en gångs skull hade hans pappa stått på sig. Det låg *för* långt bort. Var *för* avskuret.

Matthew hade alltid varit en oförbätterlig tjuvlyssnare, och som barn brukade han komma ihåg detaljer från samtal han hört, som han senare grubblade över och försökte tolka. Han trodde inte att byn skulle ha förändrats särskilt mycket. Nu var han på väg dit i en blåst som gjorde bilen svårstyrd och ett regn som föll så hårt att det inte gick att hålla sikten fri ens med vindrutetorkarna på högsta fart. Stormen hade tagit i med full kraft igen sedan de åkte från Barnstaple. Han delade med sig av sina tankar till kriminalinspektör Jen Rafferty, som satt bredvid honom.

”Greystone liknar inte något annat ställe i grevskapet. Det

ligger väldigt avlägset.” Han tystnade. ”En lite dyster plats, får man nog säga.”

Jen Rafferty svarade inte genast. Hon var en äkta Liverpoolbo, passionerad och impulsiv. Hon hade lämnat sin hemstad för att komma bort från ett destruktivt äktenskap, men Venn visste att hon fortfarande saknade Liverpools skyline, sedd från Merseys västra strand. Hon tyckte allt var avlägset i North Devon. Men för tillfället verkade hon mer intresserad av den döde än av geografin. ”Vem är den där Jeremy Rosco?”

”Vet du inte det? Han var jämt på tv under en period. Han är en hjälte. Eller nästan i alla fall. Han är uppväxt här på kusten och gick i skolan i Morrisham. Enda barnet till en ensamstående mor. Han var inte så duktig i skolan. Det enda han ville var att komma ut på sjön.”

Det var så hans bakgrund hade skildrats i dokumentärer och intervjuer. Matthew undrade hur sant det var, men fortsatte ändå:

”Rosco blev den yngste någonsin att segla jorden runt ensam, och han blev en sorts legend. Han fortsatte med andra expeditioner: han reste till båda polerna med bara ett litet team, och vandrade uppför Amazonasfloden till fots. Under sina senare äventyr hade han alltid ett tv-team med sig, så han blev en sorts mediekändis.” Venn tystnade. ”Men jag har inte hört så mycket om honom på senare år. Han måste ha varit drygt femtiofem. Han kanske hade pensionerat sig.”

”Vad gjorde han i Greystone då?”

Venn vände sig mot henne. ”Det är det vi ska ta reda på. Varför han återvände hit och varför han dog här.”

Vägen genom byn var tvärbrant och körningen blev ännu mer riskabel eftersom gatorna var våta och vattnet forsade fram på bäge sidor. Husen var grå: sten från stenbrottet, skiffertak. Efter att vägen hade planat ut körde de förbi skolan, affären och puben, The Maiden’s Prayer, som var döpt efter ett förlist fartyg men vars namn Matthews mamma hade ansett

vara en smula hädiskt. Bakom puben ledde en brant radhuslänga fram till det övergivna stenbrottet. Pubs skylten, med ett skepp som gick för fulla segel, svängde vådligt i stormvinden. Venn körde förbi, ner till kajen.

Regnet upphörde när de stannade, men vinden verkade öka i styrka. Den kom från nordväst och blåste rakt i ansiktet på dem. En polis i uniform, anonym i sitt marinblå regnställ, hade sökt skydd bakom den mur som bildades av kajen och sjöräddningsstationen medan han höll utkik efter dem. Hans kollega var antagligen inomhus. De hade parkerat sin bil så nära som möjligt, på rampen ner mot stranden. Venn ställde sig bakom dem. Han kunde knappt hålla i bildörren när han öppnade den. Vinden tog tag i den och verkade vilja rycka den ur hans grepp och slita loss den från chassit.

Det hade tagit Venn och Jen en timme att köra från Barnstaple. Polismannen var ung och uppenbart lättad över att få se en överordnad som kunde ta befälet. Han var våt och frusen. Venn undrade varför han inte hade väntat inomhus. Kanske var det hans första lik och han var en känslig person.

”Bara visa oss var han finns och gå sedan bort till puben och ta en kopp kaffe.” Venn var inte säker på att en pub som den här skulle servera kaffe, men ryktet om vad som hänt måste ha spridit sig och byborna skulle uppskatta lite underrättelser. De skulle göra ett undantag för en uniformerad polis.

Polisassistenten var från trakten. ”Det finns en läkare i byn och besättningen såg till att han väntade på dem. Det är rutin vid dödsfall.” Han avbröt sig. ”De var tvungna att lyfta den döde över till räddningsbåten. Det är tydligen standardförfarandet, såvida inte kroppen är så illa tilltygad att man vet med säkerhet att det inte går att göra något för att rädda personen. De lämnade jollen på platsen. Räddningsbåten från Appledore kommer att bogsera in den till hamn. De vet att de inte ska röra vid den mer än vad som behövs för att göra fast en tamp. Det lär Jimmy Rainston ha gjort klart för dem. De tar med jollen

till sin station. I den här blåsten är det för farligt att försöka gå in här. Deras stationsansvarige var inte säker på att han ville låta dem gå ut över huvud taget, men de bestämde sig för att göra ett försök.”

Venn nickade gillande. ”Är Rainston din kollega?”

”Ja, sir. Vi var på plats när räddningsbåten kom in och en av oss har stannat kvar vid liket hela tiden.”

”Bra. Doktor Pengelly är på väg.” Matthew pratade nästan för sig själv.

Jen hade också klivit ur bilen, hennes röda hår fladdrade i vinden, ett färgglatt baner i allt det grå. ”Lite udda, va? Blev Rosco mördad i jollen?”

”Inte enligt läkaren. Det fanns tydligen inte tillräckligt med blod. Enligt besättningen var jollen ren. Han tror att mannen blev knivhuggen någon annanstans.”

”Och sedan placerad i en jolle som fått driva ut till havs?” Matthew rynkade pannan.

”Snarare bogserats ut. Eftersom den låg för ankar. Eller så har någon rott ut den.”

”Ja, det förstås”, sa Matthew. ”Man måste vara på plats för att kunna kasta ankar.”

”Som sagt.” Jen svepte kappan hårt omkring sig. ”Lite udda.”

Inne på räddningsstationen var lamporna tända, ett mycket skarpt ljus som kastade hårda skuggor. Polisassistenten visade dem in via en liten sidodörr, och först var det ingen som märkte dem på grund av vädret utanför. Fyra män och en kvinna i tröjor från Kungliga Sjöräddningssällskapet stod i omklädningsrummet med varsin mugg kaffe. Matthew kände doften och blev avundsjuk.

En man i Matthews ålder, i jeans och Barbourjacka, stod en bit bort och drack kaffe han också. Läkaren, tänkte Venn, men han kunde vänta. Där fanns en polis i regnställ som måste vara Jimmy Rainston.

Venn presenterade sig för besättningen.

”Ni förde kroppen i land.”

”Han var död när vi hittade honom.” Det var kvinnan som talade. Hon hade långt mörkt hår som var uppsatt för att inte falla ner i ansiktet, tjocka mörka ögonbryn och nästan svarta ögon. ”Jag försökte med hjärt-lungräddning, men ärligt talat var det uppenbart att det inte fanns något vi kunde göra.”

”Var är han nu?”

”Kvar i räddningsbåten.” Det var den äldste av männen i rummet som talade. Kort och muskulös, med en kraftig nacke och huvud som en kamphund. Han hade presenterat sig som Sammy Barton, stationsansvarig. ”Vi ville lägga honom i en licksäck. För att det är värdigare. Men Jimmy här sa att vi skulle låta honom vara.”

”Helt rätt”, sa Matthew, men han tänkte att mannen hade lyfts upp från jollen och exponerats för väder och vind på tillbakafärden. Eventuell bevisning kunde mycket väl ha spolats bort vid det här laget. ”Rättsläkaren är på väg. Vi lovar att flytta honom så fort det bara går.”

”Ingen brådska.” Bartons stämma var djup och grov. ”Även om vi fick in ett larm nu skulle jag inte tillåta en uttryckning i den här blåsten. Det måste vara minst halv storm nu.”

”Alla kände igen honom?”

”Jadå”, sa Mary Ford. ”Det är definitivt Jem Rosco.” Hon avvaktade lite. ”Han har bott här i byn ett tag. Och vi kände honom förstås allihop till utseendet.”

Venn vände sig mot Rainston. ”Då så, ska vi ta en titt på honom?”

Polisassistenten tog täten in i själva båthuset. Båten stod på en trailer som var sammankopplad med en jättelik traktor. Den lyste orange. Rosco såg väldigt liten ut. Han hade lagts på det bredaste sätet i båten och hans huvud vilade mot en vikt presenning vid båtens sida. Han var helt naken, håret var kortklippt och vitt men axlarna och armarna såg starka ut. Inget löst hull, och muskler som en yngre man skulle vara stolt

över. Venn kunde förstå varför Barton ville täcka över honom. Han hade varit en stolt man och han hade mött ett sorgligt slut.

Matthew vände sig mot Rainston. ”Tack för detta. Du har gjort allt rätt. Jag sa till din kompis att gå upp till puben och värma sig. Du kan väl göra honom sällskap? Någon av oss kommer upp och tar ett snack med er när vi är klara här.”

”Tack, sir.” Rainston var en stor karl men han kilade snabbt iväg och kastade bara en hastig sista blick på liket innan han försvann bort mot omklädningsrummet.

Venn stod en stund och tittade ner på Rosco. Tystnaden bröts av ett vindkast som fick regnet att hamra mot den stora porten. Väggarna var täckta med bilder från andra räddningsuppdrag, en parad av räddade liv. Men inte det här. Det hade inte gått att göra något för en man som redan var död.

När Venn kom tillbaka till omklädningsrummet gick han fram till mannen i Barbourjackan. Han var mörkhårig och tunn i kroppen.

”Du måste vara läkaren. Tack för att du är här. Bor du här i byn?”

”Ja, för mina synders skull.”

”Peter är uppväxt här”, sa en av besättningsmännen. ”Han smet iväg för att utbilda sig, men vi kunde inte hålla honom borta.”

”Min fru hade en romantisk föreställning om en läkarmottagning vid kusten.” Mannen log mot Venn. ”Peter Smale. Allmänläkare. För det mesta jobbar jag på vårdcentralen i Morrisham, men jag tar emot patienter här två förmiddagar i veckan.” Han tittade på klockan. ”Jag borde gå tillbaka dit. Det lär vara kö ut på gatan vid det här laget.”

”Javisst. Vi kanske kan söka upp dig senare.”

”Jag har tagit över en tom butiklokal på huvudgatan. Det var en grönsaksaffär förut, men vi har städat ur den. Inte minsta kåldoft kvar.”

Besättningen log artigt. Kanske var det ett gammalt skämt.

”Jag vet var det är”, sa Matthew.

Och jag vet vem du är också. Vi brukade sitta bredvid varandra under församlingens möten när vi var unga tonåringar, lika uppblåsta båda två. Våra föräldrar var vänner av något slag. Och det var vi också.

Smale såg på honom som om även han hade gjort kopplingen. ”Jag är på plats hela dagen och har vanligtvis inga patienter på eftermiddagen.” Han stod kvar ett ögonblick, öppnade sedan den smala dörren och släppte in ett kallt vinddrag när han försvann ut på kajen.

Matthew vände sig mot de återstående personerna. ”Jag är rädd att ni behöver dra alltihop från början medan vi väntar på resten av mitt team.” Han såg på Barton. ”Så vad hände?”

”Larmet kom från kustbevakningen. De hade fått ett nödanrop via radio, kanal sexton, ett fartyg i sjönöd. Mayday. Inga detaljer utom positionen. Därefter bröts anropet.”

”Men ni ryckte ut för att undersöka saken?” Det var knappast en fråga. Matthew visste att de var tvungna att rycka ut. Nödroppet Mayday var motsvarigheten till ett larmsamtal till 999.

”Ja, naturligtvis.”

”Vad var klockan?”

”Jag fick samtalet från kustbevakningen klockan nollfyra femtiofem. Båten var i vattnet nollfem tjugo.”

Matthew begrundade det. Han såg på de övriga tre männen och kvinnan. ”Är ni härifrån byn allihop?”

”Ja, det är de.” Sammy svarade för dem. ”Födda och uppväxta i Greystone allihop, utom Mary här. Hon är befälhavare.” Han lät neutral på rösten, men Venn uppfattade ändå en skärpa i den. Han hade utvecklat ett sinne för fördomar av alla de slag. Man gjorde gärna det som bög inom poliskåren. Vad var det som Sammy ogillade med Mary? undrade Matthew. Att hon var utsocknes eller att hon var kvinna?

”Hur lång tid tog det att komma ut till udden?”

Nu var det Mary som svarade. "Mindre än tio minuter. Vi hade vinden och tidvattnet i ryggen."

"Och ni förväntade er att få se en större båt?"

Sammy Barton bröt in. "Enligt kustbevakningen skulle det vara en fiskebåt vid namn *Anna Louise*."

"När jag såg jollen trodde jag först att den hörde till fiskebåten", sa Mary, "och att båten hade gått under. Sedan såg vi kroppen. Och hur som helst, med tanke på ankaret ..."

Barton avbröt henne på nytt. "Kustbevakningen hörde senare av sig igen och meddelade att det inte finns någon båt med namnet *Anna Louise* registrerad längs hela North Devons kust."

"Så anropet var en bluff", sa Venn. "Men någon ville att ni skulle hitta mannen i jollen." Han tyckte att det var det konstigaste av allt med det här redan bisarra mordet. Varför inte bara slå upp ett hål i jollen och sänka den? Det kunde dröja veckor innan Roscos lik spolades upp någonstans. Eller så skulle det aldrig synas till igen.

Han såg på Barton. "Var finns jollen nu?"

"Kustbevakningen i Appledore har bogserat in den. De har den där."

Venn nickade. Ytterligare en komplikation i ett fall som redan var det märkligaste han någonsin hade stött på.